

Η Άννα και το Χρυσό Σκαθάρι

Μια ιστορία συγχρονικότητας

**Μια αληθινή ιστορία ζωής που
επαληθεύει το νόμο της
συγχρονικότητας του Καρλ
Γιούνγκ.**

Πρόλογος

Η ιστορία που θα διαβάσετε, είναι αληθινή και περιγράφεται από τον διάσημο Καρλ Γιουνγκ (Carl Gustav Jung), που ήταν Ελβετός ψυχίατρος και ψυχαναλυτής, γνωστός ως ο ιδρυτής της αναλυτικής ψυχολογίας.

Ανέπτυξε έννοιες όπως το **συνειδητό** και το **ασυνειδητό** (προσωπικό και συλλογικό) και τη θεωρία των **αρχετύπων**, τα οποία θεωρούσε πρότυπα που υπάρχουν στην

ανθρώπινη ψυχή. Ο Καρλ Γκούσταβ Γιουνγκ γεννήθηκε στις [26 Ιουλίου](#) 1875 στο Νασβίλ της Ελβετίας και ήταν γιος ενός πάστορα της Ελβετικής Μεταρρυθμισμένης Εκκλησίας, ενός κλάδου του Προτεσταντισμού.

Πέρασε μία παιδική ζωή γεμάτη μοναξιά, αλλά πλούσια σε ζωνρή φαντασία και σε μικρή ακόμη ηλικία άρχισε να παρατηρεί τη προβληματική συμπεριφορά των γονέων του, προσπαθώντας να την ερμηνεύσει.

Όλα έδειχναν ότι το νεαρό παιδί προοριζόταν για ιερωμένος, αφού υπήρχαν πολλοί κληρικοί, τόσο στον πατρικό, όσο και στον μητρικό κλάδο της οικογένειας.

Στα εφηβικά του χρόνια ανακάλυψε τη φιλοσοφία, που σε συνδυασμό με τις απογοητεύσεις της παιδικής του ηλικίας τον

οδήγησε να απαρνηθεί τις ισχυρές οικογενειακές παραδόσεις, να αφοσιωθεί στη σπουδή της ιατρικής και να γίνει ψυχίατρος.

Φοίτησε στο Πανεπιστήμιο της Βασιλείας (1895-1900) και το 1902 πήρε το διδακτορικό του δίπλωμα από το Πανεπιστήμιο της Ζυρίχης.

(Πηγή:

<https://www.sansimera.gr/biographies/2339>)

Ο Γιουνγκ εισήγαγε την έννοια της **συγχρονικότητας** για να περιγράψει γεγονότα που φαίνονται να συνδέονται με νόημα, αλλά όχι με αιτιακή σχέση – δηλαδή, είναι "συμπτώσεις με νόημα", που όμως δεν εξηγούνται από απλή αιτιότητα.

Η Ιστορία με το Χρυσό Σκαθάρι:

Ο Γιουνγκ περιγράφει μια θεραπευτική συνεδρία με μια **γυναίκα ασθενή** του, που ήταν **ιδιαίτερα ορθολογίστρια** και **δυσκολευόταν να ανοιχτεί σε εμπειρίες που δεν μπορούσε να καταλάβει.** .

Κατά τη διάρκεια μιας συνεδρίας, η γυναίκα τού διηγούνταν ένα **όνειρο** που είχε δει, όπου της **χάριζαν ένα χρυσό σκαθάρι.**

Ενώ του περιέγραφε το όνειρο, **ξαφνικά ακούστηκε ένα χτύπημα στο παράθυρο** του γραφείου.

Ο Γιουνγκ άνοιξε το παράθυρο και **μπήκε μέσα ένα έντομο**, το οποίο **έπιασε στον αέρα** και το **έδειξε στην ασθενή** του, λέγοντας:

"Ορίστε, το σκαθάρι σας."

Το έντομο ήταν ένα **κολεόπτερο**, συγκεκριμένα ένα **σκαθάρι *Cetonia aurata***, κοινώς γνωστό ως **ροδοσκάθαρος**, με **χρυσοπράσινη λάμψη** — ένα έντομο που **ομοιάζε εντυπωσιακά** με το χρυσό σκαθάρι του ονείρου της.

Η ιστορία αυτή ήταν, για τον Γιουνγκ, ένα **παράδειγμα συγχρονικότητας**:

- Ένα **εσωτερικό γεγονός** (το όνειρο της γυναίκας)
- και ένα **εξωτερικό γεγονός** (η εμφάνιση του σκαθαριού εκείνη τη στιγμή)
- συνέβησαν **ταυτόχρονα** και **με νόημα**, χωρίς όμως να υπάρχει κάποια λογική, αιτιακή σύνδεση.

Για τη γυναίκα αυτή, η εμπειρία ήταν **σοκαριστική και μεταμορφωτική**, γιατί **ανάτρεψε την ψευδαίσθηση της απόλυτης ορθολογικότητας**, και την έκανε να **ανοιχτεί στο ασυνείδητο** και στην **ψυχοθεραπευτική διαδικασία**.

Η αφήγηση αυτής της συνεδρίας του young, μου έδωσε την ιδέα του παρακάτω δήγματος.

Η Άννα και το Χρυσό Σκαθάρι

Μία ηλιόλουστη πρωινή μέρα, η Άννα περπατούσε στην παλιά της αυλή, χαζεύοντας τα πολύχρωμα λουλούδια και τα δέντρα που στέκονταν περήφανα στον ήλιο.

Καθώς έσκυβε να πιάσει ένα μπουμπούκι από ένα τριαντάφυλλο, κάτι λαμπερό και μικρό πέταξε μπροστά της. Ήταν ένα χρυσό σκαθάρι, που έλαμπε σαν πραγματικό χρυσάφι.

Η Άννα το έπιασε στα χέρια της, θαυμάζοντας το εκθαμβωτικό του φως.

Το σκαθάρι είχε ένα περίεργο σχέδιο με γραμμές, που θύμιζαν παλιές ιστορίες και μυθολογίες.

Ήταν τόσο όμορφο, που η καρδιά της άρχισε να χτυπά πιο δυνατά, γεμάτη περιέργεια και ενθουσιασμό.

Ένιωθε πως αυτό το μικρό έντομο ήταν κάτι πολύ περισσότερο από ένα απλό όμορφο έντομο.

Η Άννα θυμήθηκε τις ιστορίες που της είχε διηγηθεί η γιαγιά της για μαγικά αντικείμενα και θησαυρούς που μπορούν να φέρουν καλή τύχη.

Ήταν μια παλιά ιστορία για το πώς ένα χρυσό σκαθάρι μπορούσε να φέρει ευτυχία και να σου δείξει το δρόμο μέσα από τις δυσκολίες.

Συγκινήθηκε και ηξερε πως βρήκε κάτι πολύτιμο, κάτι που θα άλλαζε τη ζωή της.

Από εκείνη τη στιγμή, η Άννα προστάτευε το μικρό σκαθάρι και άρχισε να τον κρατάει κοντά της μέσα σε ένα κουτί στο οποίο έκανε τρύπες για να αναπνέει το καθαρή και στο οποίο έβαζε κάθε μέρα ζάχαρη για να τρώει. .

Μια μέρα, καθώς περπατούσε στη αλσάκι κοντά στο σπίτι της, άκουσε έναν βουητό. Κάτι δεν της άρεσε.

Κρύφτηκε πίσω από ένα δένδρο και τους θορύβους και τις κουβέντες κατάλαβε ότι κάποιοι κλεφτές είχαν εισβάλλει στην περιοχή, ψάχνοντας για πολύτιμα αντικείμενα..

Το μυαλό της άρχισε να δουλεύει γρήγορα. Ήξερε πως το χρυσό σκαθάρι ήταν μια πηγή δύναμης, και ότι έπρεπε να το προστατεύσει με κάθε κόστος.

Με θάρρος , αποφάσισε να κάνει κάτι.

Το σκαθάρι με κουτί του το έκρυψε μέσα σε ένα μεγάλο βράχο. Ήξερε πως η προστασία αυτού του μαγικού εντόμου είναι σημαντική.

Αποφάσισε να ανέβει σε μια ψηλή κορυφή, ώστε να έχει ορατότητα και να περιμένει να φτάσουν κάποιοι που θα μπορούσαν να βοηθήσουν.

Μετά από λίγη ώρα οι κλεφτές απομακρύνθηκαν και η Άννα πήρε το κουτί με το σκαθάρι που ήταν κρυμμένο στο βράχο

Η Άννα είδε στο χρυσό σκαθάρι μια πηγή ελπίδας, μια διαρκή υπενθύμιση ότι η μαγεία και η δύναμη βρίσκονται μέσα μας, και ότι η πραγματική αξία δεν είναι πάντα στο

αντικείμενο, αλλά στη σκέψη και την ψυχή μας.

Από τότε, η Άννα ένωθε πως τίποτα δεν ήταν πια τυχαίο.

Το σκαθάρι, που άλλοτε έμοιαζε με ένα απλό παράξενο έντομο, άρχισε να λάμπει ελαφρά κάθε φορά που εκείνη πλησίαζε στη φύση ή βοηθούσε κάποιον με ειλικρίνεια.

Ήταν σαν να αναγνώριζε τις πράξεις της, σαν να της ψιθύριζε ότι βρίσκεται στον σωστό δρόμο.

Με τον καιρό, η Άννα έγινε γνωστή στο χωριό ως «**η κοπέλα με το φωτεινό σκαθάρι**».

Δεν επεδίωκε τη φήμη, αλλά οι άνθρωποι την πλησίαζαν για να ζητήσουν τη βοήθειά της,

άλλοτε για να βρουν χαμένα ζώα, άλλοτε για να καταλάβουν κάτι όπου Δρ μπορούσαν να εξηγήσουν.

Όταν τα πουλιά σιωπούσαν, εκείνη πάντα άκουγε με προσοχή, έβαζε το σκαθάρι στην παλάμη της και έκλεινε τα μάτια. Και σχεδόν πάντα, η απάντηση ερχόταν σαν ανάσα του ανέμου ή σαν φως που περνούσε μέσα από τα φύλλα.

Ένα δειλινό, το σκαθάρι σταμάτησε να λάμπει.

Η Άννα ένωσε μια ανεξήγητη ανησυχία. Το τοποθέτησε στο περβάζι, κάτω από το φως του φεγγαριού, και του ψιθύρισε:
Αν θέλεις να μου πεις κάτι... σε ακούω.

Τότε, μέσα στη σιωπή, το σκαθάρι άνοιξε τα φτερά του για πρώτη φορά.

Δεν ήταν απλό ένα στολίδι ή ένα φυλαχτό· ήταν ζωντανό. Πέταξε γύρω της αργά, αφήνοντας πίσω του μια αγνή χρυσή σκόνη που έμοιαζε να σχηματίζει σύμβολα στον αέρα — σύμβολα που η Άννα διαισθανόταν πως έπρεπε να ακολουθήσει.

Έτσι ξεκίνησε το νέο της ταξίδι, όχι για να προστατεύσει το σκαθάρι, αλλά για να ανακαλύψει ποιο μυστικό κουβαλούσε εκείνο μέσα του... και, τελικά, μέσα της.

Η Άννα κοντοστάθηκε για λίγο, κοιτώντας τα χρυσά σύμβολα που αιωρούνταν μπροστά της.

Έμοιαζαν να σχηματίζουν έναν δρόμο από φως, που ξεκινούσε από το περβάζι και

χανόταν βαθιά μέσα στο δάσος. Η καρδιά της χτυπούσε δυνατά, αλλά δεν ένιωθε φόβο, μόνο μια παράξενη, γλυκιά προσμονή. Πήρε ένα μαντήλι, τύλιξε προσεκτικά το μικρό σκαθάρι ,που είχε καθίσει ήρεμα στο χέρι της, και βγήκε έξω.

Ο αέρας ήταν δροσερός και η νύχτα φωτεινή. Με κάθε της βήμα, τα σύμβολα ανανεώνονταν μπροστά της, σαν να την καθοδηγούσαν.

Πέρασε μέσα από μονοπάτια που δεν είχε περπατήσει ποτέ, ανάμεσα σε δέντρα που έμοιαζαν να σκύβουν ελαφρά, σαν να την καλοδέχονταν.

Σε ένα ξέφωτο, το φως του φεγγαριού έλουζε έναν παλιό, πέτρινο κύκλο, σαν αρχαίο ιερό.

Το σκαθάρι άρχισε να τρεμοπαίξει στο χέρι της, και πριν προλάβει να πει κάτι, πέταξε στο κέντρο του κύκλου.

Η Άννα το ακολούθησε. Μόλις μπήκε μέσα, ο αέρας γύρω της άρχισε να δονείται, και μια απαλή φωνή, ούτε αντρική ούτε γυναικεία, αντήχησε μέσα στο μυαλό της.

Η ισορροπία διαταράχθηκε, Άννα. Το
σκαθάρι σε διάλεξε, γιατί θυμάσαι ακόμα
πώς να ακούς τη γη.

Το φως δυνάμωσε, και τότε η Άννα είδε για μια στιγμή εικόνες να περνούν μπροστά από τα μάτια της: το ίδιο σκαθάρι, αιώνες πριν, στα χέρια ενός παιδιού που προστάτευε το αρχέγονο δάσος, νερά που κυλούσαν γάργαρα.

Πρέπει να το ξαναφέρεις αυτό, συνέχισε η φωνή. Όμως δεν θα είναι εύκολο. Κάποιοι έχουν ξεχάσει, κι άλλοι δε θέλουν να θυμηθούν.

Το φως έσβησε απαλά, κι όταν η Άννα ξανάνοιξε τα μάτια της, το σκαθάρι είχε πάρει τη μορφή ενός μικρού φυτού με μεταλλικά φύλλα που έλαμπαν στο σκοτάδι.

Το κράτησε με δέος. Κατάλαβε ότι δεν ήταν απλώς φύλακας ενός μυστηρίου, ήταν μέρος του ίδιου.

Έκανε πίσω ένα βήμα, κοίταξε τον ουρανό και ψιθύρισε:

Αν πρέπει να φέρω την ισορροπιά, θα το κάνω. Μα όχι μόνη μου.

Και τότε, σαν απάντηση, τρία μικρά φώτα άναψαν μέσα στο δάσος, πλησιάζοντας σιγά σιγά. Δεν ήξερε αν ήταν άνθρωποι, πλάσματα ή κάτι ενδιάμεσο — μόνο ότι δεν ήταν πια μόνη.

Τα τρία φωτάκια πλησίαζαν αργά, αιωρούμενα πάνω από το έδαφος. Η Άννα κράτησε σφιχτά το μικρό φυτό-σκαθάρι στα χέρια της, νιώθοντας τη ζεστασιά του να απλώνεται ως το στήθος της. Το φεγγαρόφωτο έκανε τις σκιές γύρω της να χορεύουν, και για μια στιγμή πίστεψε πως ολόκληρο το δάσος κρατούσε την ανάσα του.

Όταν τα φώτα έφτασαν κοντά της, άρχισαν να παίρνουν μορφή. Το πρώτο έγινε ένα μικρό πλάσμα με φτερά από πέταλα λουλουδιών και μάτια σαν σταγόνες δροσιάς.

Το δεύτερο είχε σώμα που έμοιαζε με ρίζες και φύλλα — ένα πνεύμα της γης, με φωνή βαθειά και ήρεμη.

Το τρίτο, το πιο μικρό, ήταν σαν σπίθα φωτιάς με πρόσωπο παιδιού, παιχνιδιάρικο